

ΗΓΙΑ ΤΣΑΠΑΤΣΑΡΗ

Η

ΜΟΥΣΑ ΤΟΥ

ΠΑΟΥ

009.159/ΤΣΑ

009.159
ΤΣΑ

ΗΛΙΑ ΤΣΑΠΑΤΣΑΡΗ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΧΑΝΙΩΝ
Αριθμ. 1657
Χρονολ. Πρωτ. 30-8-1954
Επιχρίτης
Αριθμ.

Ἡ Μοῦσα τοῦ Λαοῦ
ΠΡΟΣ ΤΗ ΜΑΝΝΑ ΜΑΣ
ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ
ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΑ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ Κ.Λ.Π.

Ὀκτώβριος 1949
ΧΑΝΙΑ—ΚΡΗΤΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α'. ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΑ

1) 'Επιστολή τῆς Μάννας στὸν
[πολεμιστή]	3) Νεκροὶ γιγαντομάχοι
2) Στὴ σκοπιὰ μὲ τὸ ντουφέκι	4) 'Αθάνατη 'Ελλάδα
	5) 'Ακούραστος Φρουρὸς

Β'. ΚΟΙ ΩΝΙΚΑ

1) 'Η πρσσευχὴ τῆς Μάννας	9) Πότε θὰ σταματήσουνε
2) Χωριό μου δροσοστάλαχτο	10) Θάρθει καιρός...
3) Στὸ Σανατόριο	11) 'Η βαρκοῦλα ταξιδεῦει
4) 'Ας σταματήση τὸ κακὸ	12) Χριστόγεννα
5) Τὸ Λιμέρι τοῦ Βοσκοῦ	13) Σ' ὁ Πανηγῆρι
9) Τοῦ χωριοῦ τὸ ρημοκλήσι	14) Στὴ Βουσοῦλα
7) Καθὼς κυλοῦν τὰ χρόνια	15) Τὸ Τζομπανόπουλο
8) Περνοδιαβαίνουν οἱ καιροὶ	

Γ'. ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΕΣ

1) Πόνοι καὶ Καῦμοι	6) 'Ο πατέρας σου στενάζει
2) Νοσταλγίες	7) Τελευταῖος ἀσπασμός
3) Στὶς Καρέας τὸ χωριό	8) 'Ο Πόθος πού δὲ σβύνει
4) 'Αποσπερίδα στὸ χωριό	9) Τῆς Μάννας ὁ καῦμός
5) 'Η μάννα πού σέ γέννησε	

Δ'. ΠΑΙΔΙΚΑ

1) Τῆς Μαννοῦλας μου τὸ χᾶδι	3) Πρόθυμος πάντα στὸ Σχολειό
2) Εἶμαι παιδάκι ντροπᾶλό	4) Τὸ βάζο τῆς μαμάς

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗ

Θεέ μεγαλοδύναμε Χριστέ και Παναγιά μου
δώσε κουράγιο δύναμη στη γέριχη καρδιά μου
για να μπορέσω μιά στιγμή να γράψω αυτό το γράμμα
μέ δίχως δάκρυα και καύμους με πόνο και με κλάμα.
Πάει καιρός που μουΰφυγε ο γυιός μου για τὰ ξένα
εΐναι λεβέντης με καρδιά και ξεψυχᾶ για μένα,
ἐγὼ τὸν γλυκοκοίμιζα με γέλιο και τραγουδι
ὅταν στὴν κούνια του μικρὸ ἔμοιαζε τ' ἄγγελουδι.

Τώρα ντυμένος στὸ χακί στὴν ξενητιά γυρίζει
για τὴν Πατρίδα ξαγρυπνᾶ και τὴν ὑπερασπίζει
κάθ' ὥρα ὅπου βρίσκεται τοῦ δίνω τὴν εὐχή μου
και τὰ θερμά μου τὰ φιλιὰ με τὴν ἐπιστολή μου.

Παιδί μου που σὲ γέννησα με βάσανα με πόνους
και πέρασα και δύστυχους κι' εὐτυχισμένους χρόνους
χτυτᾶ ἡ καρδιά μου δυνατὰ κάθε στιγμή για σένα
τώρα που βρίσκεσαι μακριὰ δίχως κοντὰ σὲ μένα.

Μέσα στὴ φαντασία μου σὲ βλέπω κάθε τόσο
κι' ὅμως δὲν σ' ἔχω πλάϊ μου κουράγιο να σοὶ δώσω
μὰ τὸ κουράγιο τὸ βαστῶ ὅταν θ' ἀνταμωθοῦμε
και με τὴ νίκη ἂν θέλῃ ὁ θεὸς που τόσο νοσταλοῦμε

Τὸ θάρρος σου στὴν ξενητιά να μὴν σ' ἐγκαταλείπη
διώξε τὸν φόβο τὴν ντροπὴ μὴν ἔχεις καςδιοκτύπι
ἡ Παναγιά μᾶς κυβερνᾶ σ' αὐτήνε να ἐλπίζης
και τὴν γλυκειὰ Πατρίδα μας να τὴν ὑπερασπίζης

Αὐτὴναι ἡ ἄλλη μάνα σου που λέγεται Πατρίδα
κι' εἶναι για ὅλους γενικῶς τὸ μέλλον κι' ἐλπίδα
εἶναι ὁ κάμπος, τὸ βουνό, τὸ κῶμα, τ' ἀκρογιάλι
εἶν' ὁ Δεσπότης κι' ὁ Παπᾶς που μέρα νύκτα ψάλλει.

Εἶν' ὁ γαλάζιος οὐρανός τὸ γέλιο τὸ τραγουδι
εἶναι τὸ δροσοστάλακτο εὐωδιαστὸ λουλουδι
εἶν' ἡ πανώρια χαραυγὴ τ' ἀστέρια τὸ φεγγάρι
εἶν' ὁ παλμός στα στήθεια μας ἀσάλευτος λιθάρι
και δὲν μπορεῖ κανεὶς ἐχθρός να τὸ μετακινήση
γιατί ἡ μάννα Ἑλλάδα μας ἔζησε και θὰ ζήση.

Αὐτὴ 'ναι ἡ μάννα που κανεὶς δὲν πρέπει να πικράνη

κι' ὅποιος τὴ νοιώθει πιὸ καλὰ στὸ νοῦ του νὰ τὴ βάνη
κάθε στιγμή κάθε λεπτό καὶ νὰ τὴν προστατεύη
ποὺ στὰ βαθειὰ της γηρατειά λίγη χαρὰ ἴσους.

Μάνα σὲ καμαρώνουμε γιατί πολὺ τ' ἀξίζεις
μὲ τὴν καλή σου συντροφιά γλυκὲς στιγμὲς χαρίζεις.
Καὶ τὸ λαμπρὸ σου ὄνομα στὴ σκέψη μας θὰ μένη
μαννούλα ἀξιαγάπητη στὸν κόσμον τιμημένη.

ΣΤΗ ΣΚΟΠΙΑ ΜΕ ΤΟ ΤΟΥΦΕΚΙ

Στὴ σκοπιὰ μὲ τὸ τουφέκι εἶμαι ἐγὼ τὸ φανταράκι
τὴ γλυκειά μου τὴν Πατρίδα μὲ καμάρι ὑπηρετῶ
στὴν ὀλόθερμη καρδιά μου ἔχω πάντα τὸ σαράκι
τὸ πανώριο λάβαρό μας μέχρι τέλους νὰ κρατῶ,

Εἶμαι ἐγὼ τὸ φανταράκι καὶ τὸν φόβο δὲν τὸν ξέρω
στὶς βροχὲς στὶς καταιγίδες στέκω ἀκούραστος φρουρὸς
μὲ τὸν ὄγκο ποῦχω κάνει δάφνες καὶ μυρτιές προσφέρω
στὴν Ἑλλάδα ποῦναι τόπος ἀσπίλος καὶ ἱερός.

Ἦλθαν τῆς σκλαβιάς τὰ χρόνια, ἡ Πατρίδα μου ἐπληγώθη
κι' ἂν τὴν ἔσφαξαν βουλγάροι, ἰταλοὶ καὶ γερμανοὶ
ἀπ' τὸν Ἑθνικὸ Στρατὸ μας ἓνα κτύπημα τοὺς δόθη
καὶ φτερούγισε καὶ πάλι τὸ γαλάζιο μας πανί.
Ζήτω ἀθάνατη Πατρίδα, ταπεινὰ σὲ προσκυνῶ
κι ὅταν σὺ μὲ προσκαλέσης πάντα πρῶτος ξεκινῶ.

ΝΕΚΡΟΙ ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΟΙ

Νεκροὶ γιγαντομάχοι τῆς Κρήτης λεβεντιῆς
στὸ μνήμα σας φυτοῦσαν οἱ δάφνες κι' οἱ μυρτιές
Τὸ δάκρυ ἀργοκυλάει μὲ πόνο ὀλημερις
καὶ σὺ τραγουδιστὴ μου τραγούδησε ἂν μορεῖς.

Βάλε τὰ δυνατά σου στὴ λύρα στὸ βιολί
καὶ πᾶς τὴ μαντινάδα νὰ μάθ' ἓνα πουλί
Ἐκεῖνο θὰ πετάξῃ μακρὰ στὴν ξηνητιά
καὶ μιὰ φωλιά θὰ κτίσῃ ἄπάνω στὴ μυρτιά
Πάνω στὰ μνήματά τους μὲ μαῦρο στεναγμὸ
θὰ πικροκελαῖδαί τῆς Κρήτης τὸν καημὸ.

ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ

Βλέπω τριγύρω θάλασσα κάμπους, βουνά και δάση
τόν γαλανό μας ούρανό, τόν ήλιο, τὸ φεγγάρι
κι' ἔταν βρεθῶ γιὰ μιὰ στιγμή κοντὰ ἔστο εἰκονοστάσι
καινούργια δύναμι' ἢ καρδιά ἀμέσως ἔχει πάρει.

Στὸ νοῦ μου φτερουγίζουνε πολλές φορές τὴν ὥρα.
σκέψεις γλυκὲς ποὺ ἔρχονται μὲ τόση γρηγοράδα.
Γιατὶ ὁ πάνσοφος Θεὸς αὐτὴν τὴν Ἁγία Χώρα
τὴ βάπτισε μὲ τ' ὄνομα ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ.

Ο ΑΚΟΥΡΑΣΤΟΣ ΦΡΟΥΡΟΣ

Ἀνεβαίνει κατεβαίνει στὰ λαγκάδια στὰ βουνά
ὁ φαντάρος μὲ τραγούδια μὲ τραγούδια γιορτινά
Τρέχει ἀκράτητος στὴ μάχη μ' ἀτσαλένια τὴν καρδιά
στολισμένος μὲ τῆς δάφνης μὲ τῆς δάφνης τὰ κλαδιά
Ἔνας πόθος τὸν φλογίζει πάντα μπρὸς νὰ προχωρεῖ
ἔστω ἀκόμα κι' ἂν ἀλλάζουν κι' ἂν ἀλλάζουν οἱ καροὶ
Κλείνει μέσα στὴν ψυχὴ του τὴν παρθένα Παναγία
καὶ πιστεύει στὴν γλυκειά της στὴν γλυκειά της εὐλογία
Τὴ κι' ἂν φεύγουνε τὰ χρόνια κι' ἂν ἀλλάξῃ κι' ὁ καιρὸς
Στὴν Ἑλλάδα κείνος μένει μένει ἀκούραστος φρουρός.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

Ποιὰ μάννα δὲν καρδιοκτυπᾷ καὶ δὲν πονεῖ ἢ ψυχὴ της
σὰν θυμηθῇ στὴν ξενητιά πὼς ἔχει τὸ παιδί της
καὶ τί δὲν συλλογίζεται ; Πόσες φορές δὲν κλαίει !
Ἔχει τὸν πόνο συντροφιά καὶ μοιρολόγια λέει.
Τὰ γόνατα κουράζονται στὸ εἰκονοστάσι κλίνει.
θολώνουε τὰ μάτια της θερμὸ τὸ δάκρυ χύνει.
Τὴν παίρνει τὸ παράπονο πάνω στὴν προσευχὴ της
καὶ λέει λόγια τρυφερά γιὰ τὸ πτωχὸ παιδί της.
Παρθένα Παναγία μας προστάτισσα τοῦ κόσμου
σὲ μένα τὴν ταλαίπωρη λίγο κουράγιο δόσμου
νὰ ξανανοιώσω τὴ χαρὰ νὰ ξαναζήσω πάλι

γιατί στην άπονη ζωή βλέπω να ξεπροβάλλη
ένα κακό προμήνυμα του χωρισμού ό πόνος
κι' αν θά μπορούση να μάς βρή ξανά καινούργιος χρόνος
Μουστειλες Παναγίτσα μου ένα παιδι στον κόσμο
ήταν λουλουδι μοναχό μύριζε σαν τό δούσμο
ποτέ δέν ύστερήθηκε της μάννας του τό γάλα
κι' έσυρε πίκρες και καύμοις και θάσανα μεγάλα
Πολλές φορές δοκίμασα μεγάλη δυστυχία
κι' αν έννοιωσα κάποια χαρά μιá πρόσκαιρ' ευτυχία
βλα μέ μιáς σδυστήκανε για μένα κάποια μέρα
ή λησμονιά τά σκέπασε και τάσκιαζ' ή φοβέρα.
"Εφυγε τό παιδάκι μου μέ μάτια δακρυσμένα
και τά φιλιá μου τóστειλαν κάπου μακριά στα ξένα.
Είναι στιγμές που δέν βιστώ, χάνω τά λογικά μου
κι' αισθάνομαι πώς έφθασαν μαύρα τά ύστερνά μου
Τό γέλιο μου σταμάτησε τό πής τό σκοτάδι
κι' από τό φώς της χαραυγής και μέχρ' άργά τό βράδυ
οί πόνοι και τά θάσανα ποτέ δέν σταματούνε
λές κι' είμαι φταίχτρα στη ζωή για να μ' έκδικηθούνε.
"Όταν νυκτώση και φανούν στον Ούρανό τ' αστέρια
κόβονται τά ποδάρια μου και τρέμουνε τά χέρια
λίγη ξεκυύραση ζητώ στο φτωχικό μου δειπνο
και τρέχουνε οί έλπίδες μου στής λησμονιάς τόν ύπνο.
Τά μάτια μου κουράστηκαν σφαλίζουε για λίγο
και προσπαθώ για μιá στιγμή τόν πόνο ν' αποφύγω.
"Αξαφνα βλέπω όνειρο μέ πιάνει άνατριχίλα
άπό τά δένδρα πέφτουε τά μαραμένα φύλλα
Κατάκοπος ό γυιόκας μου τή μάννα του φωνάζει
κι' από την άγωνία του δλόκληρος σπαράζει
Οί έφιάλτες μέ ξυπνούν πολλές φορές την ώρα
κι' είχα έλπίδα στην καρδιά άνώφελή ναι τώρα.
Δέν ήσυχάζω δέν μπορώ βλα τά βλέπω μαύρα
και σπαρταρά ή καρπούλα μου στού χωρισμού τή λαύρα
Παρθένα Παπαγία μου λυπήσου τό παιδί μου
κάθε στιγμή κάθε λεπτό είν' ή παράκλησί μου
δόσμου κουράγιο, ύπομονή να ζήσω λίγα χρόνια
διώξε τό φόβο, την ντροπή, την μαύρη καταφρόνια
Στείλε τό γυιό μου συντροφιά δίνε του τό κουράγιο
μήν τό άφίσης να ριχθή μέσ τή ζωή ναυάγιο.

Στηρίζω τις ελπίδες μου σέ σένανε και μόνο.
Έσού που τόν αισθάνεσαι τόν μητρικό τόν πόνο
θα με βοηθήσεις να τόν δω πάλι ξανά κοντά μου
γιατί 'σαι τόσο σπλαχνική Παρθένα μου γλυκειά μου.
'Η μάγνα πάντα σέριεται μες τή ζωή κουρέλι
κι' αν έχει θάσκανα πολλά μήπως κι' αυτή τὸ θέλει:
"Ερχονται χρόνια και καιροὶ μπόρες και καταγίδες
πού φέρνουν τὰ γεράματα και τις πολλές ρυτίδες.
'Από τούς κόπυς τούς καύμους κι' απ' τὸ μεγάλο κλάμα
στή μάγνα παίζεται συχνά ἀτέλειωτο ἕνα δράμα
κι' όταν ἀσπρίσουν τὰ μαλλιά καμμιὰ χαρὰ δὲν μένει
και χάνεται απ' τή ζωή ἢ δόλια πικραμένη
Ποιὸς εἶν' αὐτὸς πού σκέπτεται τῆς μάγνας τὴ λαχτάρα
ποιὸς εἶν' αὐτὸς πού ἔνοιωσε γιὰ κείνη μιὰ τρομάρα
κάνομε ὅ,τι θέλομε ποτὲ δὲν τὴν ρωτᾶμε
και μόν' αὐτὴ μᾶς σκέπτεται στήν ξενητιά σὺν πάμε
"Όταν θὰ τὴν πικράνωμε δὲν μᾶς τὸ φανερώνει
μὰ ἢ καρδιά τῆς σπαρατᾶ τὴν δέρνουν μαῦροι πόνοι
τὸν ἑαυτὸ τῆς στὸ θυμὸ πολλές φορές χαρίζει
γιὰ τοῦ παιδιοῦ τις τὸ καλὸ καθ. μερονὰ πασχίζει
Ποτὲ νὰ μὴν ξεχάσωμε τὴν μάγνα τὴν καυμένη
τὴ μάγνα πού μᾶς γέννησε τὴ μαυροπονεμένη
Νὰ τῶχωμε μες στήν καρδιά τὸνομα τῆς μητέρας
διώχνει τὸ φόβο τὴν ντροπή, τὰ ἔχνη τῆς φοβέρας.
Κάθε πού κινδυνεύομε τὴ μάγνα μας καλοῦμε
και με τῆς μάγνας τὸνομα ὅλοι μας ξενυχτοῦμε
τὸ μητρικὸ χαμόγελο πάντα μᾶς προστατεύει
ὡς και απ' τοῦ τάφου τὸ σκαλί μᾶς ξαναζωντανεύει.
Βαδίζομε περήφανα πάντα με τὴν εὐχὴ τῆς
και μᾶς χαϊδεύει στοργικὰ μέχοι νὰ δῶγῃ ἢ ψυχὴ τῆς
Εἶναι γιὰ μᾶς ἢ χαραυγὴ μιὰ φωτεινὴ ἀκτιὸν
πού δίνει γέλιο και χαρὰ μέσα στήν καταγίδα.
Τὴν μάγνα τὴν ἐγέννησε κι' αὐτὴ μιὰν ἄλλη μάγνα
ἀπὸ χιλιάδες γενεῶν ἀνάψε μιὰ φουντάνα
και φώτισε τὰ πέρατα και λάμπρυνε τὴν πλάση
πού ὅσο μιὰ μάγνα θὲ νὰ ζῆ ποτὲ δὲν θὰ χαλάση
Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσωμε τὴν μάγνα τὴν καυμένη
αὐτοὶ πού θρίσκονται μακριὰ μέσα στοὺς ξένους ξένοι
τούς φθάνει σὺν ἀντίλαλος τῆς μάγνας ἢ λαχτάρα
φέρνει γαλήνη στή ψυχὴ στοῦ πόνου τὴν ἀντάρα,

Περνοῦν τὰ χρόνια γρήγορα πάνε καὶ δὲν γυρίζουν
πότε μαδοῦνε τὰ κλαδιὰ καὶ πότε ξαναθίζουν
ὅμως τῆς μάνας τὸνομα πάντα θὰ ζῆ καὶ θὰ
ἔνα στολίδι μοναχὸ σ' ὅσους τὴν ἀγαπάνε.

ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ ΔΡΟΣΟΣΤΑΛΑΚΤΟ

Χωριό μου δροσοστάλακτο ποῦχεις ψυχὴ καθάρια
ὅταν ὁ ἥλιος πρωτοβγῆ χουσώνει τὴ μορφὴ σου
καὶ τὰ πουλιὰ πού κελαῖδουὺν στὰ δέντρα, στὰ θυμάρια
σμίγουν στὸν πλάστη εὐλαβικά τὴν ἄγια προσευχὴ σου
Πέρνει ὁ τσομπάνος τὸ ραβδί καὶ τὴν ρασιά στὴν πλάτη
καὶ μὲ τὰ γιδοπρόβια στὸ λόγγο ἀργοπηγαίνει
κι' ἡ καλομάνια στ' ἀργαλιὸ ἀπὸ χαρὰ γεμάτη
μὲ τὰ γλυκὰ τραγούδια τῆς ὑφαίνει καὶ ξεφαίνει

Ὅλοι ξυπνοῦν μὲ τὴν αὐγὴν καὶ μὲ χαρὰ δουλεύουν
καὶ κάτω στὰ λακκώματα ὁ κότσιφας, τ' ἀηδόνια
κρατοῦν τὸ ἦχο στὰ πουλιὰ πού ἀδιάκοπα χορεύουν
πάνω στὰ μυριοκέντητα τῆς φύσης τὰ σεντόνια

Χωριό μου δροσοστάλακτο μπροστά σου γονατίζω
εὐλαβικά σὲ προσκυνῶ γιατί πολὺ τ' ἀξίζεις
κι' ἀπὸ τὴν καρδιά μου μὲ παλμὸ στὸν κόσμο ξεφωνίζω
στὸ μαγεμένο τόπο σου γλυκιᾶς στιγμὲς χαρίζεις.

ΣΤΟ ΣΑΝΑΤΟΡΙΟ

Μέσα στὰ πεῦκα τριγυρίζω καὶ ξεροβήχω δυνατὰ
καὶ στὸ Θεὸ μόνον ἐλπίζω κι' ἡ καρδιά μου αὐτὸν ζητᾶ.
Φυματικὴ δυστυχισμένη καὶ στὸ κορμὶ καὶ στὴ ψυχὴ
τίποτα πιὰ δὲν ἀπομένει, δὲν ἔχω πλέον ἀντοχὴ
μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμον πού δὲν ξέρει πῶς ὑποφέρω καίπονῶ
ἔχω γιὰ σύντροφο τ' ἀγέρι στίς μαῦρες ὥρες πού περνῶ
στὴ καταφρόνια πῶς γὰ ζήσω; κι' ἂν ἔχω γίνει φθισικιὰ
κανεὶς δὲν ξέρει ἂν θὰ δακρῶσω κι' ἂν νοιώθω τὴ ζωὴ
[γλυκειά

Ξέρω πῶς ἔσβυσε ἡ ζωὴ μου, θολὸ τὸ δάκρυ ἀγοκυλᾶ
κι' εἶμαι στὰ πεῦκα μοναχὴ μου, φίλος γνωστὸς δὲν μοῦ
[μιλᾷ!

ΑΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΤΟ ΚΑΚΟ

Πέφτουν βροχή τὰ δόλια ἢ γῆς ἀναταράσσει
καί τῆς ζωῆς τὸ σῶμα μουγκρίζει συνεχῶς
ἢ μάννα γονατίζει σὲ κάποιον εἰκονοστάσι
κι' ἀργοκυλᾷ μὲ πόνο τῆς θλίψης ὁ τροχός.

Τὸ κλάμμα καὶ τὸ δάκρυ χειροπιαστὰ βαδίζουν
Ἄχνίζει μὲς στὸ τάφο τὸ αἷμα ἑνὸς νεκροῦ
μπροστὰ σὲ μιὰν εἰκόνα χιλιάδες γονατίζουν
κι' ἄλλοι μεθοῦν στὸ γλέντι τοῦ ἐκφυλοῦ χοροῦ.

Χριστὲ δοθήθῃσέ μας σταμάτησε τὰ μίση
στεῖλε σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ὁμόνοια καὶ χαρὰ
ἢ θεϊκὴ πνοή σου ἄς ἔλθῃ νὰ γεμίση
μ' ἀγάπη τὴν καρδιά μας ἔστω γιὰ μιὰ φορά.

ΤΟ ΛΗΜΕΡΙ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

Τὰ πουλιά κελαῖδοῦνε μὲς τὰ δέντρα χωσμένα
καὶ τ' ἀρνάκια βοσκίζουν στὶς πλαγὲς σκορπισμένα
καθισμένοι [στὸ βράχο ὁ βοσκὸς τραγουδαίει
κι' ἡ γλυκιὰ του φλογέρα μελωδίες σκορπáει
παπαροῦνες καὶ βιόλες κι' ἄλλα τόσα λουλούδια
τοῦ ξυπνοῦν τῆς ἀγάπης τὰ καινούργια τραγούδια.
Μυρισμένο τ' ἀγέρι τοῦ βουνοῦ γοργοπάει,
θεῖα ἀρώματα μύρια μὲς τὴν πλάση σκορπáει
ἕνας κόσμος προβάλλει στοῦ βοσκοῦ τὸ λιμέρι
καὶ τὶς χάρες του ὅλες κείνος μόνο τὶς ξέρει.

ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΤΟ ΡΗΜΟΚΛΗΣΙ

Τοῦ χωριοῦ τὸ ρημοκλήσι χρόνια τώρα καρτερεῖ,
τὸν παπᾶ νὰ λειτουργήσῃ καὶ ν' ἀνάψῃ ἕνα κερί.
Τὶ μεγάλη καταφρόνια στὸ κλησάκι τὸ φτωχὸ
κι' ὅσο φεύγουνε τὰ χρόνια μένει πάντα μοναχό.
Τὸ καντήλι του σβυμένο κρέμεται στὴν Παναγιὰ
κι' εἶναι παραπονεμένο, δὲν τοῦ κάνουν λειτουργιὰ.
Τοῦ χωριοῦ τὸ ρημοκλήσι μένει πάντα σκοτεινὸ
κι' ἡ καμπάνα του θ' ἀρχίσῃ νὰ σημάνῃ ἔσπερινό.

ΚΑΘΩΣ ΚΥΛΟΥΝ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Γροίζα μαλλιά στήν κεφαλή. "Αχ, πῶς κυλοῦν τὰ χρόνια,
μπαίνει χειμῶνας κι' ὁ βορρῆς τὰ φύλλα παρασέρνει.
φεύγει στὰ ξένα τὸ πουλί κι' ἡ ζῆση καταφρόνια,
βάσανα, πίκρες καὶ καῦμοὺς καὶ κλάματα μᾶς φέρνει

"Ερχεται νύκτα παγερὴ κι' ἀπλώνει τὰ φτιοῶτά της
καὶ τὴ χαρὰ τὴ μίξεση καὶ λιγοστή θὰ σβύση.

"Αχ πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροί. Στὰ μαῦρα σάβανά της
νύκτα ἢ ζωὴ τὰ μάτια μας γιὰ πάντα θὰ σφαλίσῃ.

ΠΕΡΝΟΔΙΑΒΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ

Περνοδιαβαίνουν οἱ καιροὶ μὲ πόνο καὶ λαχτάρα
κανεὶς θνητὸς δὲν γλέντησε τῆς νιότης του τὰ χρόνια
στὸ πέρασμά του ἀπλώθηκε φωτιά, καπνὸς κι' ἀντάρα
κι' ἡ τύχη του τὸν δίκασε στὴ μαύρη καταφρόνια.

Πάντα μὲ τὸ παράπονο καὶ δίχως τὴν ἐλπίδα
χαροπαλεύει ὀλημερις στοῦ πόνου τὸ σκοτάδι
κι' ὅταν θὰ μῆ παντοτεινὰ νεκρὸς σὲ μιὰ σ νίδα
θὰ σβύσουνε τὰ βάσανα στὸ σκοτεινὸ τὸν "Αδη.

ΠΟΤΕ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝΕ

Πότε θὰ σταματήσουνε τοῦ σπαραγμοῦ τὰ δάκρυα
κι' οἱ στεναγμοὶ π' ἀκούγονται στὴ γῆ ἀπ' ἄκρια σ' ἄκρια.
Πότε ὁ μαῦρος οὐρανὸς μὲ τὶς συχνὲς τὶς μπόρες
δὲν θὰ μᾶς στέλνει συνεχῶς τὶς μαυρισμένες ὥρες;

Πότε θὰ σταματήσουνε μεσ' ἀπ' τὰ χώματά μας
οἱ θρηνοὶ καὶ οἱ κλοπετοὶ καὶ πότε μὲς στ' αὐτιά μας
θ' ἀκούσωμε χαρμόσυνα τὴν ποθητὴ Εἰρήνη
καὶ πότε τέλος θὰ σβυστῇ τοῦ μίσους τὸ καμίνι;

ΘΑΡΘΗ ΚΑΙΡΟΣ

Θάρθει καιρὸς ν' ἀνθίσουνε στοὺς κάμπους τὰ λουλο ὕδια,
τὰ θολωμένα σύννεφα θὰ πᾶν καὶ σ' ἄλλα μέρη
θ' ἀκούσωμε χαρμόσυνα τῆς ἀνοιξὶς τραγούδια
καὶ μιὰ καινούρια χαραυγὴ τὸ γέλιο θὰ μᾶς φέρει.

Θάρθη καιρός πὸν τὰ πουλιὰ θὰ γλυκολαΐδουνε
καὶ μέσα ἀπ' τὴ Ἑλλάδα μας θὰ σβύσουνε τὰ μίση
οἱ Ἕλληνες ἀδελφικὰ θὰ σφιχταγκυαλιστοῦνε
κι' ἕνας τὸν ἄλλο στοργικὰ θὰ τὸν ξαναγαπήση

Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ ΤΑΞΕΙΔΕΥΕΙ

Παίζει τὸ κῦμα στ' ἀκρογιαλὶ, τὰ βοτσαλάκια περπατοῦν
κι' ἐπάνω οἱ γλάροι φτερουγίζουν βροῖσκουν ψαράκια καὶ
[βουτοῦν

καὶ μιὰ βαρκούλα μὲ πανάκι χοροπηδαίει στὸν ἀφρὸ
καὶ ταξειδεύει ὅπου θέλει μὲ τ' ἀγεράκι τάλαιφρὸ
κυλάει τὸ κῦμα, φεύγει ἡ μέρα, ἔρχεται νέα χαραυγὴ
καὶ ἡ ἀνάλαφρη βαρκούλα ταξίδι πάντα νοσταλγεῖ.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Χριστούγεννα κυτοῦν ξανὰ χαρμόσινα οἱ καμπάνες
καὶ ξεμερώνει ἡ χαραυγὴ γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴ χάρη
καὶ ξεκινοῦν ὅλοι μαζί φτωχοὶ καὶ μεμιστάνες
ἀπὸ τὴ φάτνη του εὐλογιὰ καθ' ἕνας τους νὰ πάρη.

Μὰ τώρα ὁ κόσμος ἄλλαξε στὸ αἷμα πλημμυρίζει
παντοῦ τὸ δάκρυ, καῦμό, ὁ πόνος καὶ τὸ κλάμα
καὶ μέσα ἀπ' τὰ συντρίμια του ἡ Ἑλλάδα ξεφωνίζει
νὰ πάρη τέλος τὸ φρικτὸ ἀδελφικὸ μας δράμα.

ΣΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

Τῆς Ἐκκλησιᾶς τὸ σημαντῆρι χτυπᾷ γιορτάσιμα ξανὰ
κι' ὁ χωρικός στὸ πανηγύρι μ' ἄχορτο ἔιο ξεκινᾷ

Ὅταν θὰ φθάση στὸ ζωλῆσι μπρὸς στὴν εἰκόνα δὲν ξεχνᾷ
νὰ σκύψη καὶ νὰ προσκυνήση εὐλαβικὰ καὶ ταπεινά.

Μπαίνει ὁ παπᾶς στὴ λειτουργία, ἀναβοσβύνουν τὰ κεφάλια
καὶ τὴ γλυκεῖά της εὐλογία στέλνει ἡ Παρθένα Παναγία

ΣΤΗ ΒΡΥΣΟΥΛΑ

Στὴ βρυσούλα τοῦ χωριοῦ ὁ διαβάτης ξεποστάνει
κι' ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ πλατάνι τὸ γλυκὸ τὸν ὕπνο παίρνει

Τὰ πουλάκια κελαιδοῦν στὰ φυλλώματα κρυμένα
καὶ χορεύουν καὶ πηδοῦν σὰν νὰ εἶν' ἔρωτευμένα.

Ὁ διαβάτης δὲν ξυπνᾷ τὰ πουλιὰ τὸν νανουρίζουν
καὶ στὸν κόσμον τὸ δικό τους μὲ τραγούδια τὸν κοιμίζουν.

Κι' ἡ βρουσούλα τοῦ χωριοῦ τὸ διαβάτη ξεκουράζει
καὶ τὸν πόνο ἀπ' τὴν καρδιά του μαλακώνει καὶ τοῦ βγάζει.

ΤΟ ΤΣΟΜΠΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

Ψηλὰ στὰ βοσκοτόπια του ἕνας λεβέντης στέκει
κι' ἔχει γιὰ σύντροφο πιστὸ τὸ σκύλο του παρέκει.
Τ' ἀρνάκια του βοσκίζουνε βελάζουν καὶ πηδοῦνε
καὶ τὰ λαγκάδια ἀπ' τὶς φωνὲς μὲ γλύκα ἀντιλαλοῦνε
Νὰ ζήσης τσομπανόπουλο, εὐτυχησμένο νάσαι
γιατὶ ἀπ' τὸν κόσμον τὸν κακὸ ποτέ σου δὲν φοβᾷσαι.

ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ Ο ΚΑ'Υ·ΜΟΣ

Συννεφιασμένος οὐρανὸς νυκτιὰ φαρμακωμένη
ἕνας θεότρολλος βορηᾶς τὰ δέντρα παραδέρνει
καὶ σ' ἕνα σπίτι φτωχικὸ μιὰ μάννα πονεμένη
πιάνει στὰ χέρια τὰ μαλλιά κι' ἀδιάκοπα τὰ σέρνει.

Στάζουν τὰ δάκρυα τῆς βροχῆ μὲ κόπο ξεφωνίζει
ἡ κουκουβάγια στὴ σκεπὴ μαζύ τῆς ξεφυτᾷ
κι' ἡ μάννα ὑψώνει τοὺς λυγμούς, τὰ μοιρολόγια ἀρχίζει
κι' ἂν ἔχει πόνο στὴν καρδιά κανεὶς δὲν τὴν ρωτᾷ,

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ (Ἀφιέρωμα στὸν Ἀδελφό μου)

Πάνω στὸν τάφο σου ἔρχομαι καὶ μαῦρα δάκρυα χύνω
γιὰ τὸ σκληρὸ μας χωρισμὸ πικρὸ φαρμάκι πίνω
καὶ μιὰ λαχτάρα ἕνας καῦμὸς κάθε στιγμή μὲ δέρνει
καὶ μιὰ πικρὴ ἀνάμνησις τὰ περασμένα φέρνει.

Ἄχ πόσο τὰ νοστάλγησα τὰ παιδικὰ μας χρόνια
κι' ὅμως ὁ χάρος σ' ἔστειλε στὴ μαύρη καταφρόνια
καὶ μὲς στὰ πεῦκα ὀληνηχτὶς σκούζει τὸ νεκροπούλι
καὶ λέει τὸ μυρολόγι του γιὰ σένανε ἀδελφούλη.

ΣΤΗΣ ΚΑΡΕΑΣ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Μέσα βαθειὰ στὶς φυλλωσιές στὰ λίγα τὰ σπιτάκια
κάποτες ἔπαιζαν ἐκεῖ χαρούμενα παιδάκια
στὴ βρύση στὰ λακκώματα στὴ Κάλιστια—Πυργάκι
τραγουδοῦσε ὁ κότσιφας καὶ τὸ γλυκαηδονάκι

Μὰ τώρα ὁ μαῦρος χωρισμὸς ἔχτισε τὴ φωλιά του
ἔσμιξε μὲ τὴ λησμονιά τὰ μαῦρα τὰ φτερά του
καὶ τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς χάθηκαν στὸ σκοτάδι,
ἄλλοι μακριὰ στὴ ξενιτιά κι' ἄλλοι νεκροὶ στὸν Ἄδη.

ΑΠΟΣΠΕΡΙΔΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Στὶς καρδιές καὶ στὶς συκιές κάθε ἀργὰ τὸ βράδυ
κι' ὅταν ὁ πετροκότσυφας σφύριζε στὸ πουρνάρι
ἓνα φεγγάρι δόχουσο σὲ στόλιζε μὲ χᾶδι
κι' ἐρχόταν ὅλο τὸ χωριὸ στὸ γλέντι νὰ σὲ πάρει.

Καὶ οἱ γλυκιές καλόκαρδες κι' ἀγνές χωριατοπούλες
σὲ κρυφοκαμαρώνανε καὶ σοῦ χαμογελοῦσαν
μὰ τώρα τὰ ματάκια τους τρέχουν σὰν τίς βρουσοῦλες
γιατ' ἦσαν πρόσχαρο παιδιὸ καὶ σὲ πολυαγαποῦσαν.

Ἡ ΜΑΝΑ ΠΟΥ ΣΕ ΓΕΝΝΗΣΕ

Ἡ μάνα πού σε γέννησε μὲ πόνο καὶ μὲ δάκρυ
εἶναι κουρέλι στὴ ζωὴ καὶ στοῦ σπιτιοῦ τὴν ἄκρη
χτυπιέται κι' ὅμως ἄδικα τὰ μοιρολόγια λέει
καὶ ξεφωνίζει μὲ λυγμούς: ἄς ὄψεται ὁποῖος φταίει!

Καὶ παίρνει τὸ κατήφορο φθάνει στὶς ἐκκλησίες
καὶ τὸ Θεὸν παρακαλεῖ μὲ τόσες ἱκεσίες
στ' ἀδικοσκοτωμένο της ἀνάλαφρο νὰ κάνη
τὸ χῶμα του—καὶ τῆς φτώχειᾶς αὐτὸ μόνο τῆς φθάνει.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΣΤΕΝΑΖΕΙ

Μέσα στὸ ρᾶσο τυλιγμένος καὶ πληγωμένος στὴ ζωὴ
ὁ γέρος ὁ δυστυχισμένος στενάζει βράδυ καὶ πρωτ'
ἦσαν γιὰ κεῖνο τ' ὄνειρό του ἐλπίδα καὶ παρηγοριά
κι' ὅμως δὲν βγῆκε σὲ καλὸ του μὰ πικραμένη ἡ λευτεριά.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΑΣΠΑΣΜΟΣ

Σ' ένα βράχο καθισμένος βλέπω δέντρα και πουλιά,
βλέπω εργατές πούχουν πιάσει στα χωράφια τους δουλειά
ἐνῶ γύρω της τ' ἀγέρι φέρνει μύρα και δροσιά
μὰ λυπητερά ἢ καμπάνα παίζει σὲ μιὰν ἐκκλησιά.

Ἄκουμποῦνε στὸ ραβδί του οἱ γερόντοι και οἱ γριές
και μὲ πίκρα ἀναστενάζουν σὰν κυτοῦν τῆς μυγδαλιές
και θυμοῦνται πὼς και ἐκεῖνοι ἦταν νέοι μιὰ φορὰ
και τὰ σημερινὰ τους χρόνια ἔχουν τόση διαφορὰ.

Ἦρθαν χιόνια στὰ μαλλιά τους, νοιώθουν βάρος στὴ καρδιά
κι' ὅμως πόσο λαχταροῦσαν νὰ ξαναγינוῦν παιδιὰ
τώρα πᾶνε στὸ ξωκλήσι μὲ τοῦ πόνου τὸν καῦμό
γιὰ νὰ δώσουν σ' ἕνα γέρο τελευταῖον ἀσπασμό.

Ο ΠΟΝΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΣΒΥΝΕΙ

Σ' ἕνα στοναρό σὲ μιὰ γωνιὰ μέσα στὸ κοιμητήρι
ἔχουν ξεφτίσει ἀπ' τὸ καιρὸ τὰ μαῦρα γράμματά του
κι' ὅμως τὰ δάκρυα μιὰ φτωχιάς ἔγιναν ποτιστήρι
κι' ἀνθίζουν κι' εὐωδοῦν τὰ κρινολούλουδά του

ΤΗΣ ΜΑΝΝΟΥΛΑΣ ΜΟΥ ΤΟ ΧΑΔΙ

Τῆς μαννούλας μου τὸ χάδι εἶναι πάντα στοργικὸ
και μοῦ λέει κάθε βράδυ παραμῦθι μαγικὸ

Μοῦ χαϊδεύει τὰ μαλλιά μου μὲ ἀγάπη μοῦ μιλά
κι' ὅταν ἔρχεται κοντά μου μὲ λαχάρα μὲ φιλά

Ποιὸς νὰ μὴν τὴν ἀγαπάει τὴν μαννούλα τὴν χουστὴ
πρέπει νὰ τὴν προσκυνάει μὲ μι' ἀγάπη περισσή.

Και θὰ λέω τὴν προσευχή μου στὴν Παρθένα Παναγιὰ
τῆς μαννούλας μου, νὰ στέλνει τὴν γλυκειὰ της εὐλογία.

ΠΡΟΘΥΜΟΣ ΠΑΝΤΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Γλυκοχαράζει ἢ χαρωγὴ, ὁ πετεινὸς μας κράζει
κι' ἡ μητερούλα μὲ χαρὰ τὸ πρωῖνό μου σιάζει
και περιμένω νὰ μὲ δῇ τὰ μάτια μου ν' ἀνοίξω
και τὸ κορμί μου πρόσχαρο στὰ χέρια της νὰ ρίξω
Ἄφοῦ πλυθῶ και χτενιστῶ τῆς λέω καλημέρα

κι' ἓνα φιλάκι χωριστὸ δίνω καὶ στὸν πατέρα
κι' ὅταν πηγαίνω βιαστικὰ νὰ μπῶ μέσα στὴν τάξη
ἔχω τὰ νύχια παστρικά κι' σ' ὅλα εἶμ' ἐν τάξει.

ΕΙΜΑΙ ΠΑΙΔΑΚΙ ΝΤΡΟΠΑΛΟ

Εἶμαι παιδάκι ντροπαλὸ τὸν κόσμον δὲν γνωρίζω
κι' ἔμαθα τώρα στὸ σχολεῖο καλὰ νὰ συλλαβίζω
κι' ὅμως θὰ κάνω ὑπομονὴ ὥσπου νὰ μεγαλώσω
καὶ στὸν μπαμπᾶ καὶ στὴν μαμὰ ψωμακί νὰ τοὺς δώσω.
Τὴν Παναγιᾶ παρακαλῶ στὴν προσευχή μου ἀπάνω.
Ὅλον τὸν κόσμον ν' ἀγαπῶ μέχρι πού νὰ πεθάνω.

ΤΑ ΓΛΥΚΑ ΤΑ ΠΡΟΤΙΜΩ

Εἶμαι ἓνας μικρούλης ἔξυπνος πολὺ
κι' ἔμαθα νὰ παίζω ἄριστο βιολί
ὅλοι θὰ μοῦ πῆτε ἔ! καὶ τί μ' αὐτό;
μήπως ἦλθε ἡ ὥρα καὶ νὰ παντρευτῶ
κι' ὅμως τὸ βιολί μου παίζω τακτικά
τῆς μαμᾶς τὸ βάζω ποῦχει τὰ γλυκὰ
κάθε μέρα ἀδειάζει κι' ἔχω μιὰ χαρὰ
κι' ἡ μαμὰ δὲν μ' εἶδε οὔτε μιὰ φορὰ
κι' ἂν αὐτὴ τὸ μάθη ἔ καὶ τί μ' αὐτό
μήπως τοῦ μπακάλη τὰ γλυκὰ χρωστῶ;
κι' ὅταν θὰ μὲ πιάσῃ τὸ πολὺ—πολὺ
τότε θὰ τ' ἀλλάξω τὸ κακὸ βιολί.

ΣΤΟ ΣΠΙΤΑΚΙ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΗ

Κουρασμένος ὁ ἐργάτης σὰν σχολάσει ἀπ' τὴ δουλειὰ του
μὲ χαμόγελο στὰ χεῖλη ἀγκαλιάζει τὰ παιδιά του
κι' ὅταν γεῖρη πιά ἡ μέρα καὶ φανοῦν τὰ πρῶτ' ἀστέρια
τὰ παιδάκια στὸ τραπέζι κάθονται σὰν περιστέρια
τρῶνε πίνουν μὲ εὐθυμία, ἔχουν πάντοτε χαρὰ
καὶ τὰ σφίγγουν τῆς ἀγάπης τὰ εἰρηνικὰ φτερά.
Ἡ ὁμόνοια κι' εὐτυχία πάντα ζῆ δὲν κινδυνεύει
κι' ὁ Θεὸς εἶναι μαζί του, πάντοτε τοὺς προστατεύει

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΦΑΝΤΑΡΟΥ

Φαντάρε μου περήφανε καμάρι τῆς Πατρίδας
εἶσαι γιὰ μᾶς τὸ στόλισμα μιᾶς ζωντανῆς ἐλπίδας
ὄλοι σὲ χαιρετίζομε ἀπ' τῆς ψυχῆς τὸ βάθος
καὶ λέμε τὸ τραγούδι σου ὄλημερίς μὲ πάθος
"Ὅσο μακρὰ κι' ἂν βροίσκεσαι εἴμαστ' ἔμεις κοντὰ σου
μέσα στὴ φαντασία σου στὴν ὄψη τῆ γλυκειά σου
μὲ θάρρος καὶ ὑπομονὴ πιστὸς στὸν ὄροκο μένεις
γιατί σαι γυιὸς μιᾶς ἔμορφης Ἑλλάδος δοξασμένης.
Εἶσαι τὸ Ἑλληνόπουλο μὲ συντροφιά τις σφιγῆρες
κι' ὅσο περνοῦν καὶ χάνονται τὰ χρόνια καὶ οἱ μέρες
στέκεσαι βράχος μοναχὸς φρουρὸς γιὰ τὴν Πατρίδα
μέσα στὸ κρῦο, στὴ χιονιά, στὴ μαύρη καταγίδα.
"Ὅπου βροεθῆς τὸ γέλιο σου πάντα χαρὰ σκορπίζει
γιὰ σένα ὁ κόσμος χαίρεται καὶ οὐ καλωσορίζει
γιὰ σένα γλυκοκελαῖδεῖ στὴ φυλλωσιά τ' ἀηδόνι
κι' ἡ νίκη μὲ ἀθάνατες μυρτιές σὲ στεφανώνει.
Πολλὲς φορὲς κουράστηκες στὸν ἔνδοξον ἀγῶνα
ὅμως ποτὲ δὲ λύγισε τ' ἀτσάλινό σου γόνα
πολὺ καλὰ τὸ νοιώθουμε ποιὸς εἶσαι, τὶ ἀξίζεις
γιὰ τῆς Ἑλλάδος τὸ καλὸ καθημερνὰ πασχίζεις.
Τὸ φῶς τὸ ἐπουράνιο τὴν ὄψη σου γλυκαίνει
σοῦ δίνει ἐλπίδα στὴν καρδιά καὶ τὸ λαὸ θερμαίνει
καὶ ἡ Παρθένα ἡ Παναγιά πάντα σὲ προστατεύει
γι' αὐτὸ καὶ κάθε χριστιανὸς αὐτὴν μόνο πιστεύει.
Οἱ φίλοι σου καὶ συγγενεῖς σ' ἔχουν κρυφὸ καμάρι
καὶ τὴν εὐχὴ τῆς μάνας σου γιὰ ὄπλο σου ἔχεις πάρει
αὐτὴ σοῦ δίνει τὴ χαρὰ ἐλπίδα καὶ κουράγιο
κι' ἀνάβει πάντα ἓνα κερὶ στῆς ἐκκλησίας τὸν Ἅγιο.
Τὸν ἀψηφᾶς τὸ θάνατο ὅσο κοντὰ καὶ νᾶναι
τὸ ἔνδοξο τὸ βῆμα σου χιλιάδες τὸ μετροῦνε
τὸ τιμημένο ὄπλο σου τὴ λευτεριά φυλάγει
καὶ μπρὸς στίς τόσες νίκες σου ὁ κόσμος ἐξεπλάγη.
Μυριάδες βροντοφώνησαν τὸ θουλλικὸ τὸ ΟΧΙ
αὐτὸ τὸ σύνθημα ἡ Ἑλλὰς περήφανα θὰ τῶχει
στὰ πεπρωμένα σέβεται, κουράζεται, στεναίξει.
μὰ εἶναι τόσο δυνατὴ καὶ τὰ δεσμὰ τῆς σπάξει.

— ΤΕΛΟΣ —

